

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

CORINT JUNIOR

AVENTURĂ

& MISTER

NANCY PARKER

*Jurnalul unei
detective*

CORINT JUNIOR

SERVITOARE, MISTERE ȘI CRIMĂ!

JULIA LEE

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

NANCY PARKER

*Jurnalul
unei detective*

de

JULIA LEE

Ilustrații de Chloe Bonfield
Traducere de Andrei Covaciu

CORINT JUNIOR

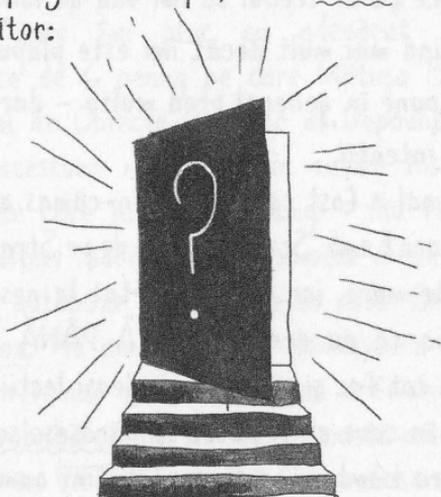
I VIITORUL

JURNALUL LUI NANCY

Numele meu este Nancy Parker și acesta este noul meu Jurnal. Un „Jurnal“ nu este același lucru cu un „jurnal“, pentru că nu trebuie să scrii în el câte ceva în fiecare zi – ci numai atunci când ai ceva de spus. Ceva important. Iar eu AM ceva important de spus, deoarece:

Azi, 24 iunie 1920, AM ÎMPLINIT PAISPREZECE ANI și AM TERMINAT-O CU ȘCOALA.

Acum mă pregătesc să pășesc în Viitor. Eu văd viitorul în felul următor:

Am încercat să explic această Teorie familiei mele, dar fără prea mare succes¹. Poate cu excepția Mătușii Bee, care zâmbește ori de câte ori îi povestesc câte ceva.

¹ N.B. Greșelile de ortografie din paginile de Jurnal există și în textul original (n.tr.).

(Ar fi trebuit să scriu mai întâi că locuiesc pe Strada Păinii, la numărul 44, împreună cu Tata, cu Bunica și cu Mătușa mea Bee. Mama a murit pe când eu eram foarte mică. Habar n-am ce părere ar fi avut ea despre Teoriile mele.)

Cred că familia mea crede despre faptul că am o Teorie că e o aiureală. Însuși cuvântul TEORIE devine o aiureală atunci când se nimerește prin preajma unei fete ca mine. (M-am uitat în Dicționarul de la școală și am învățat să-l scriu corect.)

Acum, câte ceva despre VIITOR:

Mătușa Bee obișnuiește să spună: „Cine știe ce ne rezervă viitorul...”

Bunica zice că ar trebui să îmi văd de lungul nasului și să nu mă întind mai mult decât îmi este plapuma.

Tata nu spune în general prea multe - dar știu că este plin de bune intenții.

Acest Jurnal a fost cadoul de bun-rămas al profesoarei mele, domnișoara Lamb. Școala Locală de pe Strada Principală nu este foarte mare, iar eu am repetat la nesfârșit ultima clasă. Ea știa că eu eram SĂTULĂ PÂNĂ ÎN MĂDUVA OASELOR să tot fac și să refac aceleași lecții - așteptând de fapt ziua în care aș fi putut să părăsesc școala.

Domnișoara Lamb mi-a spus că puțini oameni au parte de o viață atât de incitantă, încât să aibă de scris câte Ceva Interesant în fiecare zi. Eu însă plănuiesc să am parte de cât mai multe zile incitante, acum, că am scăpat de LANȚURILE ȘCOLII!

O să aștern rândurile care urmează cu grijă & voi face tot posibilul să evit greșelile de ortografie - ceea ce mi-a

fost dintotdeauna extrem de greu - pentru că acest caet este atât de frumos!

(Cred că am făcut deja o greșeală de ortografie & acum nu știu dacă ar trebui să o șterg cu creionul - și dacă asta nu o să lase în urmă o măzgăleală.)

Atunci când domnișoara Lamb mi-a dat cadoul, acesta era împachetat frumos în hârtie: era legat cu o panclică - dar mi-am putut da seama că era vorba despre o carte. Am crezut că ar putea fi o carte dintr-acelea pe care le primesc la Școala Parohială de Duminică, de fiecare dată când particip la cursuri - în fiecare săptămână, vreme de un an întreg -, cărți care să îmi amintească de progresele făcute. Am deja șase cărți de acolo și nu mai am nevoie de încă una. Nu cred că POT progresa și mai mult.

Cărțile care îmi plac cu adevărat sunt romanele detectivistice de 6 penny pe care Mătușa Bee le cumpără de la Biroul de Obiecte Pierdute al Depoului de Autobuze. Copertele acestora mereu conțin cuțite însângerate - sau siluete înalte care lasă umbre lungi - sau femei care țipă. Toate au colțuri îndoite & sunt soioase & au fost lăsate de oameni prin autobuze. Dar mie nu-mi pasă. Ceea ce contează este povestea . Nu am crezut că domnișoara Lamb mi-ar fi putut da un roman detectivistic, cu o femeie care țipă pe copertă. (Probabil că nici nu știe că există astfel de romane.)

Știi că în VIITOR nu o să fii profesoară - ai nevoie să treci niște examene pentru asta & Școala Locală de pe Strada Principală nu e un loc bun pentru trecerea examenelor - și nici Însotitoare de Autobuz, ca Mătușa Bee. (În ziua de azi nu se mai prea angajează femei. „Erau destul de mulțumiți cu femeile în timpul Războiului, nu-i așa?”, obișnuiește ea să spună. Dar acum bărbații

aspect pen
 au nevoie să se întorcă la slujbele lor & există mai mulți bărbați în căutare de lucru decât slujbe disponibile.) Dar Mătușii Bee îi place această meserie - chiar dacă trebe să stea în picioare toată ziua ca să colecteze banii pentru bilete - iar uniforma este foarte șic.

Iată slujbele pe care mi le-aș dori & care mi s-ar potrivi:

1. Să joc pe scenă sau în filme

Egsperiența pe care o am se rezumă la rolul pe care l-am jucat la Școala Parohială de Duminică în reconstituirea Nașterii Domnului. De obicei, eu sunt un păstor sau un personaj din mulțime - dar odată am fost soția hangiului. Pot să JOC orice, dar nimeni nu ar alege pe cineva cu părul roșcat și cărlionțat ca să joace un Înger.

2. Într-un magazin

Deji nu e ceva IDEAL, nu m-ar deranja să lucrez într-unul dintre magazinele acelea în care vânzătoarele trebuie să poarte rochii negre șic & să vândă tot felul de chestii interesante. Nu aș vrea să lucrez într-un Aprozar & să am palmele bătătorite, ca Ethel Boyd, care a părăsit școala de Crăciun. Sau într-o măcelărie. (Urăsc talașul de pe podea, care la început e alb, iar după aceea devine maro-închis, pe măsură ce sângele se scurge din carnea tăiată cu cuțitul.)

3. Detectiv

Asta mi-ar plăcea cel mai mult să devin - și nu văd niciun motiv pentru care n-aș putea fi unul. În afara

faptului că, poate, sunt prea tânără pentru asta. Și că nu îmi place sângele.

Ce NU vreau să fac este să lucrez la Fabrica de Biscuiți, la fel ca (aproape) toată lumea de pe aici & să vin acasă - terminată de oboseală - cu hainele & părul mirosind a biscuiți. Tocmai sunt chemată jos.

(SCRIU RÂNDURILE CARE URMEAZĂ UN PIC MAI TÂRZIU)

Mătușa Bee a cumpărat un tort de la cofetărie, pentru ziua mea de naștere. Mi-a spus că a făcut asta ca să o scutească pe Bunica să prepare ea însăși unul. Apoi mi-a șoptit la ureche - „Scutește-ne, la rândul tău, pe noi, de osteneala de a-l mânca!” (Torturile Bunicii mereu au un gust ciudat, de pastile pentru tuse sau de varză.) (Gătitul nu este activitatea preferată a Bunicii.)

Celelalte cadouri primite au fost:

* Pantofi noi, de care aveam o disperată nevoie. Știam de ei, pentru că a trebuit să îi probez în magazin, duminica trecută.

* Un roman detectivistic nou-nouț de la Mătușa Bee. (Nu unul de la Biroul de Obiecte Pierdute!)

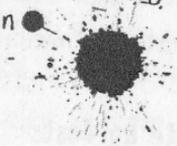
* O cutie mare cu biscuiți rupti, de la Tata. El lucrează la Fabrica de Biscuiți (nu la secția de preparat și de împachetat - fetele & femeile se ocupă de asta). El se îngrijește de utilaje și veghează ca acestea să nu se oprească. Știu că am spus deja că nu mi-aș dori să lucrez

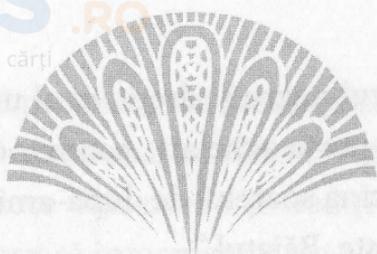
acolo & să vin acasă mirosind a biscuiți - dar nu mă deranjează munca lui. În special în zilele în care se fabrică Pătrățele cu Scorțișoară (preferatele mele).

Nu am arătat nimănui acest Jurnal, cu toate că este atât de frumos, cu copearta lui roșie & cu marginea aurie a foilor. Vreau să rămână Secret & dacă cineva ar afla de existența lui, și-ar dori să vadă ce scrie înăuntru. Așa că va trebui să îl ascund în sertar, sub haine și să scriu în el numai atunci când nu e nimeni prin preajmă. Împart dormitorul din spate cu Mătușa Bee, așa că va fi destul de greu.

Nici nu îmi vine să cred că am scris deja 3 1/2 pagini. La școală era o adevărată TORTURĂ să scriu una singură.

Trebuie să termin de scris înainte ca Mătușa Bee să vină la culcare. Țsta este și motivul pentru care scrisul meu nu este atât de frumos pe cât mi-aș fi dorit, dar cel puțin nu a trebuit să șterg nimic cu creionul și nu am făcut nici măcar un

2 PUMNALE SCOASE

La cincizeci de mile depărtare de Strada Pâinii, doi copii se uitau unul la celălalt peste o pajiște întinsă, cunoscută sub numele – cam lipsit de inspirație – de „Verdeața“. Cu toate că nu se cunoșteau, cei doi ar fi putut fi niște inamici ireconciliabili, amenințându-se cu pumnalele scoase.

Băiatul avea o față ca o lună plină și niște ochelari cu ramă groasă, pe care îi ura din tot sufletul. Tocmai cerceta cu privirea gardul viu care înconjura grădina casei parohiale. Numele lui era Quentin Ives – nume pe care, de asemenea, băiatul îl ura. Ar fi vrut să aibă un nume mai impozant. De fapt, își și inventase unul: John Horsefield. John Horsefield era un *alter ego*, numele lui secret. Nimeni nu îl cheamă încă pe Quentin să își riște viața pentru patrie, dar el era pregătit pentru o astfel de eventualitate.

Fata care îi întorcea privirile se numea Eleanor Mary Otter, dar toată lumea o știa de Ella. Ella era cât se poate de mulțumită de numele ei, atât în varianta lungă, cât și în cea scurtă. Copila era mică și

solidă, cu părul negru și drept, ca al unei păpuși japoneze. Și ea purta ochelari. Acum tocmai își mijeja ochii din pricina soarelui de după-amiază și se gândea: „Ăsta. Este. Băiatul.“

Știa cine era Băiatul, bineînțeles, cu toate că încă nu îi cunoștea numele. Puține lucruri se petreceau în jurul Verdeții fără ca fata să prindă de veste. De fapt, în jurul Verdeții se petreceau foarte puține lucruri în general.

Ella știa că băiatul care dădea târcoale gardului viu fusese trimis să locuiască împreună cu vicarul, domnul Cheeseman, pentru că era o loază la școală. Ajunsesse codașul clasei la aproape toate materiile, iar școala nu îl dorea înapoi decât dacă s-ar fi pus cu burta pe carte. Așa că urma să-și petreacă vacanța de vară făcând lecții suplimentare – ca să arate că poate să progreseze.

Ella se simțea puțin cu nasul pe sus. Ea nu fusese niciodată la școală. Tatăl ei, un specialist în arheologie, îi asigurase fetei educația la domiciliu, ajutat de tot felul de profesori, care predau materiile în care nu excela el însuși. De curând, profesorul Otter hotărâse că Ella era pregătită să facă față unei noi provocări și o înscrisese pentru examenul de admitere la Gimnaziul pentru Fete. Ella trecuse examenul cu brio și urma să înceapă cursurile în septembrie, împreună cu alte fete de unsprezece ani. Pe durata

verii, tatăl ei îi permisesese să facă o pauză cu lecțiile, cu condiția să compună un Album Antropologic – adică să studieze obiceiurile și tradițiile unui trib. Ella și-ar fi dorit să întocmească un album referitor la unul dintre triburile care trăiesc în junglă, însă tatăl ei i-a spus că în el trebuie să fie vorba despre niște oameni pe care să îi poată urmări și studia ea însăși. Așa că fata s-a văzut nevoită să se refere la locuitorii din Seabourne, orașul în care locuia. Urma să ia notițe, să deseneze hărți și să lipească tăieturi din ziarul local. Profesorul Otter era de părere că această activitate cu greu ar fi putut fi considerată „muncă“. El adora să învețe și nu înțelegea defel de ce cineva și-ar dori să facă vreodată o pauză din învățat. În ceea ce o privea, Ella abia așteptase să se bucure de o vacanță – care ar fi făcut-o să se considere mai puțin deosebită de restul copiilor.

Dar numai după o zi, fata începuse să simtă că se plictisește. Nu existau suficiente lucruri de făcut și nici nu avea cu cine să își petreacă timpul. Lucrul de care avea ea cu adevărat nevoie erau niște prieteni. Nu că băiatul din fața ei ar fi fost genul de prieten de joacă cu care ea s-ar fi putut întovărăși... cel puțin la o primă vedere.

Se strecură înapoi în casă. Tatăl ei se afla la birou, adâncit în gânduri. Ochelarii îi atârnavă pe mijlocul nasului său coroiat. Stiloul din mână părea uitat

acolo de ceva vreme, iar pe fruntea profesorului se putea observa o pată de cerneală.

- Îmi dai voie să împrumut binoclul, tată?
- Ăăă... da, bineînțeles. Pentru ce ai nevoie de el?
- Pentru niște observații antropologice amănunțite, spuse Ella făcându-se din nou nevăzută.

Quentin Ives era singur la părinți. Mama lui era o femeie nervoasă, care îi făcea pe ceilalți oameni „neghiobi“, în vreme ce tatăl lui era un bărbat cole-ric – și el închipuindu-și că toată lumea, cu excepția lui, era o adunătură de inși cu „creier de găină“. Așa că, în toamna trecută, când Quentin a fost admis la școala-internat, și el a început să îi numească pe ceilalți băieți „neghiobi“ și „creier de găină“. Ceea ce nu l-a ajutat să își facă prieteni. Iar în clipa în care lucrările lui au fost notate, iar rezultatele au fost citite în fața celorlalți, s-a vădit că „neghiob“ și „creier de găină“ în clasă era Quentin însuși. Această realitate l-a surprins și l-a umplut de amărăciune.

A încercat să le spună părinților că școala-internat nu i se potrivea, însă aceștia s-au mulțumit să exclame: „Aiurea!“.

Prin urmare, sfârșitul ultimului trimestru și al anului școlar a însemnat pentru el o mare ușurare. Îi era dor de casă – acolo unde nu existau alți băieți,

nici măcar alți copii –, de dormitorul lui confortabil, de mâncarea cu care era obișnuit, precum și de părinții lui plecați cu treburi în cea mai mare parte a timpului. Spre disperarea lui, în loc de toate acestea, fusese trimis direct în brațele unui meditator, ca să facă și mai multe lecții! Ideea lui Quentin despre vacanța de vară fusese cu totul alta: se vedea zăcând pe o pajiște însorită sau în răcoarea propriei odăi citind reviste cu benzi desenate sau cărți de aventuri și întorcându-se din când în când către tava de lângă el, care se tot reumplea, în chip miraculos, cu limonadă și sandviciuri cu șuncă. După care ar fi urmat, probabil, o aventură la care ar fi participat el însuși.

Dar domnul Cheeseman îi trasese deja un program strict de studiu, iar doamna Cheeseman nu părea genul de femeie care să îți îngăduie mici escapade în propriul dormitor. Bine cel puțin că în casă nu mai trăiau și alți copii. Doamna Cheeseman intenționa să îl prezinte copiilor din vecini și, chiar mai rău, să îi invite pe aceștia la un ceai. Quentin spera să fie norocos și să nu existe niciun copil de vârsta lui în zonă.

Prin urmare, s-a hotărât să spioneze degrabă împrejurimile. John Horsefield știa că este esențial să ai informații amănunțite despre Inamic. Din dormitorul lui, de la înălțimea ferestrelor de la ultimul etaj și dindărătul gardului viu din fața casei, putea să

supravegheze cu atenție Verdeța și împrejurimile acesteia. Țărmlul mării nu putea fi prea departe, dar din zona Verdeții nu se auzea niciun sunet și dinsprea ea nu se simțea venind niciun miros. Zona ar fi putut fi amplasată în orice sat liniștit și confortabil din interiorul Angliei. Dar – și aceasta era o învățătură pe care o întâlnise deseori în cărțile de aventuri pe care le citea – nu trebuie să te bazezi niciodată pe aparențe.

În tot acest timp, Quentin își făcea notițe în gând:

Cabană veche acoperită cu stuf – femeie în vârstă văzută în grădină, printre găini – există și un măgăruș cu blana maronie. Niciun copil.

Casă pătrată construită ca un castel în miniatură – bătrân militaros plimbându-se în jurul acesteia și lovind mușuroaiele de pe peluză cu bastonul. Niciun copil.

Vilă mare, albă – două doamne tinere așezate pe balansoar, vorbind și răsând. Nu suficient de în vârstă ca să aibă copii, dar probabil suficient de bătrâne pentru un bebeluș sau chiar doi. (Bebeluşii nu îl îngrijorau pe Quentin.)

O casă fără niciun fel de activitate.

Rămânea, prin urmare, numai casa roșie cu frontonul mare, alb, înălțat, de la celălalt capăt al Verdeții. Atunci când se uitase dindărătul gardului viu – o văzuse acolo pe Fata Aceea. Stătea în picioare, ca

o stană de piatră, în dreptul porții, întorcându-i privirile. Imediat Quentin își trăsesese capul înapoi.

După două minute cronometrate cu precizie, Quentin a mai aruncat o privire, în aceeași direcție. Fata încă se uita către el – iar acum ținea ceva în mâini. Un binoclu! Îl pusese la ochi și îl îndreptase spre el, așa cum un ornitolog studiază de la distanță o pasăre rară.

Quentin se adăposti din nou în spatele gardului viu. Acesta mirosea a mâțe. Domnul Cheeseman păruse mândru de propria lui grădină atunci când îi prezentase lui Quentin proprietatea – și *extrem* de mândru de gardul viu, neobișnuit de înalt, compus din tufe de dafin japonez cu frunze verzi, pătate cu galben. Acesta era însă o excelentă ascunzătoare, în pofida faptului că puțea înfiorător, te zgâria – iar frunzele arătau de parcă cineva le-ar fi împrășcat cu muștar.

Băiatul aruncă o privire la ceasul de la încheietura mâinii. Stătuse în acel loc fix patru minute și jumătate. Patru minute și jumătate era timp suficient să faci pe cineva să creadă că ai plecat deja. Pe furiș, atent să nu facă vreun zgomot, John Horsefield își părăsi ascunzătoarea. Mergând în patru labe, ajunsese la marginea gardului viu. Fata Aceea, dacă încă se mai uita în direcția lui, nu s-ar fi gândit să privească la nivelul solului. Băiatul aruncă încă o privire în direcția acesteia.

O pisică mare, roșcată, se uita la el de la câțiva centimetri distanță. Când se dumiri că nu era vorba decât de un băiat, și nu de ceva bun de mâncat sau de prins, aceasta îi aruncă o privire disprețuitoare, după care se îndepărtă.

Fata Acea nu se mai afla în dreptul porții.

— Quentin Ives! se auzi vocea tunătoare a domnului Cheeseman. Ce trăsniți îți mai trec prin cap, băiete? Ridică-te imediat și vino aici!